

PŘÍBĚH

ČÁP A STRAKA

„Větvičku za větvičkou, klacík za klacíkem,“ prozpěvoval si čáp, který létal na nebi. Bylo jaro a tenhle čáp bez přestání přilétával k opuštěnému komínu a pak zase zpátky do blízkého lesa. Nosil si postupně větvičky a skládal je na vrchol komínu. Stavěl si tam z nich hnízdo. Těšil se, že až ho bude mít hotové, nastěhuje se tam s ním jeho milovaná paní čápová a budou moci mít spolu malá čápata.

Bylo třeba hnízdo dostavět. A to není jen tak. Všechno pěkně nanosit a naskládat na sebe, aby hnízdo bylo pevné a útulné. Z dálky čápa pozorovala straka. Přiletěla k němu, sedla si na nejbližší střechu a povídá: „Nechápu, že se s tím tak pipláš. To je úplně zbytečná práce, čápe.“

„A jak jinak bych to měl udělat?“ zeptal se čáp udiveně. „Možná že straka zná rychlejší způsob,“ pomyslel si v duchu.

„S takovým tempem se dříve udřeš, než něco postavíš. Větev po větvi. To je na moc dlouho. Lepší je najít si opuštěné hnízdo z minulého roku. Po někom. To máš hotové hned. Nic pro to nemusíš dělat,“ vysvětlovala straka.

Čáp se nad tím zamyslel. Ale cítil, že to tak není správně. „Ne, ne, strako. Lepší je si udělat vlastní hnízdo. Pěkně si ho postavit. Jedině tak víš, že je dostatečně pevné a že bude dobré pro mou rodinu. Mně nevádí na tom pracovat. Navíc pak máš i dobrý pocit z toho, že sis hnízdo postavil sám vlastními křídly a zobákem,“ odpověděl čáp a odletěl pro další větve.

„Pche, jak myslíš,“ odvětila straka a letěla si hledat opuštěné hnízdo. Zanedlouho jedno našla. Hned se v něm zabydlela a pochvalovala si, jak dobře to vymyslela. A bez práce.

pohádka

Ten večer se ale prohnal silný vítr. Dávno takový široko daleko nefučel. Čáp se schoval ve svém hnízdě. Ještě sice nebylo úplně dokončené, ale bylo pevné. Přesně, jak chtěl. Dával si na něm záležet. Straka se taky schovávala v hnízdě. V tom, které našla. Když se ale vítr do něj pořádně obul, staré stračí hnízdo se rozletělo do všech stran.

Straka nevěděla, kam se schovat. Rozhlížela se kolem. Nakonec zahlédla rozestavěné hnízdo na komínu a v něm čápa. Jakmile vítr trošku ustál, vyletěla rychle za čápem nahoru a prosila: „Prosím, můžu se k tobě schovat? Jen dneska v noci. Nemám kam jít. Moje hnízdo se rozpadlo.“

Čáp byl dobrák, proto se mu straky zželelo. Udělal jí tedy místo vedle sebe. Do rána se vítr uklidnil. Když čáp otevřel oči, slyšel, jak si někdo blízko něho prozpěvuje: „Větvičku za větvičkou, klacík za klacíkem.“ Byla to straka. Nosila čápovi do hnízda další dřívka, aby mohl pokračovat ve stavbě hnízda.

„Co to děláš?“ zeptal se čáp. „Pomáhám ti. Nosím ti materiál na hnízdo. Za to, že jsi mě tady přes noc nechal. Měl jsi pravdu, lenost se nevyplácí. Kdybych si stavěla poctivě hnízdo sama jako ty, měla bych teď kde bydlet.“

Čáp se jen usmál a byl rád, že byl za svou tvrdou práci takhle pochválen. Když dokončili jeho hnízdo na komíně, postavili nedaleko domov i pro straku. Dodnes jsou straka i čáp kamarádi a také sousedi.

WEB: www.oceti.cz/sihasepa/
vyšlo: 4. 6. 2025

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasepa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

451

SIHÁČEK

červen 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

21. 5. — bylo chvíli slunce, chvíli zataženo a teplo. Byli jsme venku i v klubovně.

Dnešní disciplínou oddílové »Střelecké ligy« byla (s ohledem na sobotní memoriál) »střelba z plynovek TAU«. Výsledky byly očekávaně dobré.

Rytířským kláním byly »práčata«. Na ty se museli změnit samotní rytíři, aby si nasbírali munici pro praky. Další dnešní střelbou bylo »foukačkou na terč«. Ten kdo se vydrží soustředit, dosáhne nejlepšího výsledku, a to byl dnes Seba.

Ještě stále venku jsme vytáhli z boudy branky, a zahráli si »fotbálek«, žádné skluzy, žádné nárazy. Čtyři proti třem, Damián měl to štěstí, že mu Honza nechal oba nejlepší hráče, a tak jeho tým celkem hladce zvítězil (... i když, kdyby Sam třikrát nečekaně netrefil prázdnou branku, mohlo to být zajímavé).

Pak jsme v klubovně odehráli další posuny po plánu v naší dlouhodobé hře »Za zlatým pokladem«. Honzu čert vrátil do pekla, ve spárech draka zůstal Seba, a ani ostatním se zrovna nedařilo.

Připomněli jsme si sobotní »Memoriál«, rozdali si »nové číslo« oddílového časopisu, sbalili si věci a vydali se k domovů.

28. 5. — bylo zataženo, chvílemi jemně pršelo. Byli jsme hlavně v klubovně.

Disciplínou oddílové »Střelecké ligy« pro tentokrát byla »pistole«. Střelba z pistole je součástí Pažby, a pro mnohé znamená velkou potíž. Protože venku jemně padaly kapky, ven na střelbu vyšel pouze jeden, ostatní stříleli v klubovně, srážecími náboji, »foukačkou na papírové válečky«. Jako doplnění si každý měl poskládat jednu papírovou čepici.

Pro rytířské klány jsme tentokrát »roztáčeli dřevěné káči«. Mat'o ukázal to, jak káču roztočit dlaněmi, pak se otáčely několik minut.

No a potom přišly na řadu naše čepice, zahráli jsme si »kloboukový tanec«. Všichni (s čepicemi na hlavách) stojí v kolečku za sebou. Na jedna zvadají čepici tomu před ním, na dva si ji položí na hlavu.

Jako zpestření pro hosta jsme si ještě zahráli tři kola »1 - 2 - zombie jde...«. Hra je to hlučná a ty, kteří nejsou zombie hodně baví.

Pak jsme odehráli další posuny po plánu v naší dlouhodobé hře. Honza se opět vrátil do pekla, Seba stále zůstává ve spárech draka, ostatním se naopak docela dařilo. Nakonec jsme se sbalili a hurá domovů...

[illegible]